

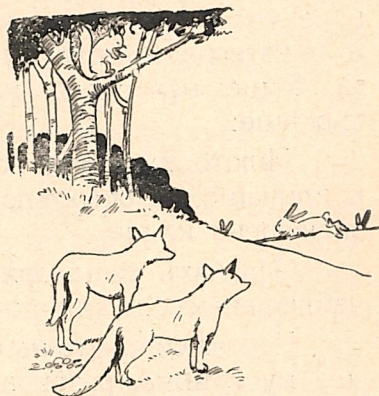
С ЖДЪ ВЪ ГОРАТА

Катеричката реши
зайцитѣ да утеша.
Съсѣ перо и съ листъ вържката
и съ мастило на земята,
съ очила върху носа,
тя си извиши гласа:

„Ново време вечъ настана,
кумчо вълчо и лисана
днесъ да сждя азъ решихъ“.
Щомъ я чуха, долетѣха
зайцитѣ и съ радостъ спрѣха:
ще намѣрятъ най-подиръ
справедливостъ, обичъ, миръ!
Като се събраха вече,
катеричката имъ рече:
„Почвайте единъ следъ другъ,
всичко разкажете тукъ.“
Заякъ старъ тогава стана
и разправи за лисана.
После другъ противъ вълка
заразправя, и така
всички се разгорещиха
и сърдцата си откриха.
Сждията правъ стана.
и настана тишина.

Вдигна листа въвъ ржцетѣ
и присждата прочете:
„Сждъ въ гората се събра
и реши: въвъ тази гора
миръ и братство да настане.
А на вълчо и лисана,
зарадъ пакоститѣ, той
опредѣля хубавъ бой.“
Съсѣ присждата въ ржце
всички скачатъ отъ сърдце.
Но единъ старъ заякъ рече:
„Всичко е решено вече,
ами я кажете, кой
ще имъ дръпне тоя бой?“
— Азъ присждата издавамъ,
другото на васъ оставамъ.
Ето лиса и вълка
идатъ, дръжте ги сега!...
Но щомъ само ги видѣха,
всички зайци полетѣха
безъ присждата, безъ викъ,

се разпрѣстнаха за мигъ.
Бързо хванаха гората,
Тѣ ведно съсѣ сждията.

Лжчезаръ Станчевъ